

Inner Peace

She had the feeling of a fire inside her body. Everything seemed “not right”. She had just accompanied a friend to the airport for his overseas trip that afternoon. Very clearly, she remembered going through the checking of the luggage, the boarding pass, and then the plane taking off for Hong Kong. She had stayed there until there was no sight of the aircraft.

She'd returned home on her own. The fire was getting worse. She knew depression had taken advantage of her again. A suicidal feeling was taking hold of her, her heart beating so fast and so loud that she scared the seagulls away. She managed to sit on a bench in the park for a while. She then noticed someone lying on the grass, peacefully asleep. There was no romance, no kisses. He was ignorant of the seagulls' dancing in the beautiful garden full of flowers. Even with all the power of their scent, the lovely flowers could not produce enough energy to pull him out of his dream, to put him back on the stage of life. He paid no attention to her presence. She stood up, shook her head, walked past the man, and made no move to wake him up. He stirred a bit, and then lay still. She walked away without turning her head around.

As she left the park, she noticed the fire inside her body was no longer there. Her children must be waiting for her and worried that she was so late coming home. She wouldn't disturb them. Having been in this state of mind sometimes before, she thought she needed to go back to the doctor for help. She was so important to her children, if not to “the other”. Perhaps the chemicals in her body were insufficient or the weather didn't agree with her. But that

seemed not to be the answer. She knew deep in her heart what was wrong, but she didn't want to acknowledge it.

The lights inside her home were on; her eldest daughter must have got dinner ready by now. When she thought of her daughter, she felt sorry that she hadn't paid too much attention to her lately. She rushed in. All her children were there. She wanted to cry, but she didn't. She felt relieved because she was now safely home.

The children started to tell her about their day at school, they laughed, and she promised herself that she would go to see her doctor tomorrow.

Dã-Thảo

Winter 2000

Tâm Bình.

Nàng có cảm giác như lửa đốt trong lòng. Mọi việc hình như đều không ổn. Nàng vừa mới đưa người bạn thân ra phi trường để anh đi ngoại quốc chiều hôm nay. Nàng nhớ rất rõ vào chỗ gởi hành lý, vé lên tàu, rồi phi cơ cất cánh qua Hồng Kông. Nàng ở lại nhìn cho đến lúc máy bay khuất dạng. Một mình quay về nhà, sự nóng lòng nghe như trầm trọng hơn. Nàng biết sự trầm cảm bắt đầu trở lại lần lượt nàng. Cảm giác hủy đời đã bắt giữ được nàng rồi, tìm đập nhanh và nghe rất rõ làm xua đuôi lũ chim biển chạy xa. Nàng điều khiển mình ngồi xuống trên băng đá trong khu vườn công cộng một lúc. Rồi nàng thấy có người đang nằm ngủ một cách bình yên trên thảm cỏ một mình. Ông ta hoàn toàn không lưu tâm đến lũ chim biển đang nhảy múa trong khu vườn đầy hoa. Ngay với tất cả sức mạnh của hương thơm, những đóa hoa đẹp cũng không tạo đủ khả năng để lôi ông ra khỏi cơn mơ của ông để đưa ông trở lại

với sân khấu cuộc đời. Ông không để ý đến sự hiện diện của nàng. Nàng đứng lên, lắt đầu, đi qua người đàn ông cố không gây động làm ông thức giấc. Người đàn ông khẽ lay một chút rồi nằm im. Nàng đi xa không quay đầu lại.

Lúc rời khỏi khu vườn nàng nhận thấy lửa trong lòng không còn đó nữa. Các con nàng chắc đang chờ đợi và lo lắng sao nàng về nhà trễ. Nàng không muốn quấy rầy chúng. Nàng ở trong trạng thái này thỉnh thoảng trước đây, nàng nghĩ mình cần trở lại thăm Bác sĩ để được giúp đỡ. Nàng rất quan trọng cho các con nàng, nếu không quan trọng cho “người khác”. Có lẽ hoá chất trong cơ thể nàng không đủ hay là thời tiết không đồng ý với nàng! Nhưng điều đó hình như không phải là câu trả lời. Nàng biết sâu trong tim nàng chỗ không đúng đó, nhưng nàng không muốn chấp nhận nó.

Đèn trong nhà nàng đã sáng, con gái lớn của nàng bây giờ chắc đã lo sẵn bữa ăn chiều. Khi nghĩ đến con gái, nàng cảm thấy hối hận vì đã không lưu tâm đến con lúc gần đây. Nàng chạy vội vào nhà. Tất cả các con đều có mặt, nàng muốn khóc, nhưng không khóc, nàng cảm thấy mừng như vừa thoát nạn và bây giờ an toàn về nhà.

Các con bắt đầu kể chuyện về ngày học của chúng ở trường, chúng cười vang, và nàng tự hứa rằng: ngày mai mình sẽ đi thăm Bác sĩ.

Dã-Thảo chuyển ngữ

Sydney 06/04/2014

